

o.o.1. Sygn. akt VIII GC 330/22

WYROK

o.1.o.1 W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 czerwca 2022 roku

Sąd Rejonowy w Częstochowie VIII Wydział Gospodarczy w składzie:

Przewodniczący: SSR Łukasz Roszkowski

po rozpoznaniu w dniu 28 czerwca 2022 roku w Częstochowie

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa **J. M. (1)**

przeciwko **I. G.**

o zapłatę

o.1.1. zasądza od pozwanego I. G. na rzecz powódki J. M. (1) kwotę 4 525,00 zł (cztery tysiące pięćset dwadzieścia pięć złotych) wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2020 roku,

o.1.2. zasądza od pozwanego na rzecz powódki kwotę 2 217,00 zł (dwa tysiące dwieście siedemnaście złotych) tytułem zwrotu kosztów procesu.

SSR Łukasz Roszkowski

Sygn. akt VIII GC 330/22

UZASADNIENIE

Pozwem z dnia 23 grudnia 2021 roku powódka J. M. (1) domagała się zasądzenia od pozwanego I. G. kwoty 4 525,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie od dnia 14 kwietnia 2020 roku oraz zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie swojego roszczenia powódka wskazała, że zawarła z pozwanym umowę dotyczącą organizacji pobytu w dniach 10 – 13 kwietnia 2020 roku w Pensjonacie (...) w H.. NA mocy przedmiotowej umowy pozwany zobowiązał się do organizacji zakwaterowania, posiłków, wycieczek oraz czasu wolnego. Strony ustaliły, że powódka uiściła na rzecz pozwanego zaliczkę. W dniu 29 stycznia 2020 roku oraz 2 marca 2020 roku powódka uiściła na rzecz pozwanego zaliczkę w łącznej kwocie 4 525,00 zł, na potwierdzenie czego wystawiono faktury VAT. W dniu 17 marca 2020 roku, w związku z pandemią covid-19 powódka wystąpiła do pozwanego z oświadczeniem o odstąpieniu od umowy. 11 marca 2020 roku Światowa Organizacja Zdrowia ogłosiła stan pandemii, 13 marca 2020 roku na terytorium Polski wprowadzony został stan zagrożenia epidemiologicznego, 20 marca 2020 roku stan epidemii. 10 marca 2020 roku podjęto decyzję o odwołaniu imprez masowych, 11 marca 2020 roku zawieszono zajęcia na uczelniach, w przedszkolach, szkołach i placówkach oświatowych.

Powódka wskazała, że składając oświadczenie o odstąpieniu od umowy powołała się na art. 47 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych, zgodnie z którym podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku ponoszenia wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację umowy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Powódka podkreśliła, że zadeklarowani chętni w ilości 22 osób zwracali się bezpośrednio do powódki z oświadczeniem

o rezygnacji z imprezy turystycznej. Pozwany nie uwzględnił oświadczenia powódki o odstąpieniu od umowy, wskazując, że nadzwyczajne okoliczności muszą wystąpić w miejscu docelowym, a w miejscowości H. nie odnotowano nadzwyczajnej liczby zakażeń Covid-19. Zdaniem powódki niewykonanie umowy spowodowane było okolicznością za którą żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności.

Powódka wskazała, że pismami z dnia 8 kwietnia 2020, 23 kwietnia 2020 roku, 14 września 2020 roku oraz 30 lipca 2021 roku wzywała pozwanego do zwrotu spełnionego świadczenia. Powódka podkreśliła, że uiszczona na rzecz pozwanego kwota miała charakter zaliczki, nie zadatku.

Nakazem zapłaty z dnia 12 stycznia 2022 roku, sygn. akt V GNe 3366/21 wydanym w postępowaniu upominawczym Sąd Rejonowy w Opolu orzekł zgodnie z żądaniem pozwu.

W dniu 9 lutego 2022 roku sprzeciw od powyższego nakazu zapłaty wniósł pozwany, który domagał się oddalenia powództwa w całości oraz zwrotu kosztów procesu.

Na uzasadnienie swojego stanowiska pozwany wskazał, że strony w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej zawarły umowę, której przedmiotem była organizacja imprezy turystycznej. Pozwany przyznał, że otrzymał od powódki kwotę 4 525,00 zł, z tym że jego zdaniem kwota ta zapłacona została tytułem zadatku. Pozwany zaprzeczył, aby powódka była podróżnym w rozumieniu art. 4 pkt 6 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych, a tym samym aby przysługiwało jej prawo odstąpienia od umowy w trybie art. 47 ust. 4 cytowanej ustawy. Tym samym, zdaniem pozwanego odstąpienie przez powódkę od umowy było bezskuteczne. Pozwany podkreślił też, że uiszczona przez powódkę kwota stanowiła zaliczkę, nie zadatek.

Sąd Rejonowy ustalił następujący stan faktyczny:

Obie strony są przedsiębiorcami, powódka prowadzi działalność gospodarczą w przedmiocie działalności organizatorów turystyki, pozwany prowadzi działalność gospodarczą w przedmiocie hoteli i podobnych obiektów zakwaterowania.

(dowód: CEIDG, k. 48, 49 – 50).

Strony na skutek pertraktacji dokonywanych za pośrednictwem korespondencji e-mail zawarły umowę dotyczącą organizacji imprezy turystycznej w dniach 10 – 13 kwietnia 2020 roku przez pozwanego w prowadzonym przez niego pensjonacie (...) w H. dla klientów powódki. Strony ustaliły, że cena za pobyt wyniesie 475,00 zł za osobę dorosłą oraz dzieci w wieku powyżej 11 lat oraz 300,00 zł za dziecko w wieku 2 – 11 lat. Rezerwacja miała zostać dokonana po wpłacie zadatku w wysokości 50% wartości zamówienia.

(dowód: korespondencja e-mail, k. 11 – 17, dokumenty, k. 18 – 19).

W dniu 29 stycznia 2020 roku M. G. poinformowała pozwanego o dokonaniu przelewu. W tym samym dniu powódka zapłaciła pozwanemu kwotę 2 715,00 zł tytułem zaliczki na rezerwację w dniach 10 – 13. 04. 2020 roku.

(dowód: dokument, k. 11, 21).

W dniu 31 stycznia 2020 roku pozwany wystawił powódce fakturę o numerze (...) na kwotę 2 715,00 zł brutto tytułem zaliczki na rezerwację w dniach 10 – 13. 04. 2020 roku.

(dowód: dokument, k. 20).

W dniu 24 lutego 2020 roku powódką zwróciła się ofertę organizacji imprezy turystycznej na Wielkanoc oraz przesłanie listy pokoi. W tym samym dniu D. G. przesłała powódce ofertę oraz rozkład pokoi.

(dowód: dokument, k. 12).

W dniu 2 marca 2020 roku powódka poinformowała pozwaną o przesłaniu kwoty 1 810,00 zł na rachunek bankowy. W tym samym dniu D. G. poinformowała, że po wpłynięciu pieniędzy na rachunek zostanie wystawiona faktura. W tym samym dniu powódka uiszczała na rzecz pozwanego kwotę 1 810,00 zł tytułem zaliczki na rezerwację w dniach 10 – 13. 04. 2020 roku.

(dowód: dokument, k. 11a, 12, 23).

W dniu 1 marca 2020 roku powódka zawarła z A. G. umowę na uczestnictwo w imprezie turystycznej w okresie od 10 do 13 kwietnia 2020 roku w pensjonacie (...). W dniu 26 marca 2020 roku A. G. odstąpiła od powyższej umowy. Powódka zwróciła A. G. uiszczoną zaliczkę w kwocie 350,00 zł.

(dowód: dokumenty, k. 40, 41, 42).

W dniu 1 marca 2020 roku powódka zawarła z M. B. umowę na uczestnictwo w imprezie turystycznej w okresie od 10 do 13 kwietnia 2020 roku w pensjonacie (...). W dniu 26 marca 2020 roku M. B. odstąpiła od powyższej umowy. Powódka zwróciła A. G. uiszczoną zaliczkę w kwocie 1 100,00 zł.

(dowód: dokumenty, k. 43 – 44, 45).

W dniu 2 marca 2020 roku pozwany wystawił powódce fakturę o numerze (...) na kwotę 1 810,00 zł tytułem zaliczki na rezerwację w dniach 10 – 13. 04. 2020 roku.

(dowód: dokument, k. 22).

W dniu 7 marca 2020 roku córka powódki J. M. (2) zwróciła się do pozwanego z prośbą o ponowne udostępnienie dwóch z zarezerwowanych pokoi (jednego 3- i jednego 4-osobowego) na portalu booking.com z uwagi na rezygnację przez uczestników wyjazdu.

W dniu 8 marca 2020 roku D. G. zapewniła, że pokoje zostaną udostępnione i jeżeli uda się je zakwaterować, powódka nie zostanie obciążona opłatą za ich rezerwację.

(dowód: dokument, k. 11a).

Pismem z dnia 10 marca 2020 roku powódka skierowała do pozwanego pismo, w którym zawarła oświadczenie woli o odstąpieniu od zawartej umowy z powodu sytuacji panującej w miejscu docelowym na mocy art. 47 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych i wezwała pozwanego do zwrotu spełnionego świadczenia w terminie 7 dni.

(dowód: dokument, k. 24, 25).

Pismem z dnia 23 marca 2020 roku powódka poinformowała pozwanego, że nie weźmie udziału w planowanej imprezie turystycznej i wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł.

(dowód: dokument, k. 27, 28).

W dniu 8 kwietnia 2020 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł w terminie 7 dni.

(dowód: dokument, k. 29, 30).

W dniu 23 kwietnia 2020 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł w terminie 7 dni.

(dowód: dokument, k. 31, 32).

W dniu 25 maja 2020 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł w terminie 7 dni.

(dowód: dokument, k. 33, 34).

W dniu 14 września 2020 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł w terminie 14 dni.

(dowód: dokument, k. 35 – 36, 37).

W dniu 30 lipca 2021 roku powódka wezwała pozwanego do zapłaty kwoty 4 525,00 zł wraz z odsetkami ustawowymi za opóźnienie terminie 5 dni.

(dowód: dokument, k. 38, 39).

Powyższy stan faktyczny nie był przedmiotem sporu pomiędzy stronami, spór pomiędzy stronami nie dotyczył okoliczności faktycznych niniejszej sprawy, lecz oceny prawnej bezspornego stanu faktycznego, która to kwestia zostanie szczegółowo omówiona w dalszej części uzasadnienia. Sąd pominął dowód z zeznań świadków J. M. (2), A. G., M. B. i A. T. oraz dowód z przesłuchania stron, gdyż okoliczności na które przesłuchiwni mieli być świadkowie i strony wynikały z treści dokumentów, które nie były przez żadną ze stron kwestionowane, nie były przedmiotem sporu lub pozostawały bez znaczenia dla rozstrzygnięcia sprawy.

Sąd zważył co następuje:

Poza sporem w niniejszej sprawie pozostawał fakt, że powódka, w ramach prowadzonej przez siebie działalności gospodarczej organizowała imprezę turystyczną w okresie 10 – 13 kwietnia 2020 roku, która polegała na organizacji wyjazdu turystycznego dla osób trzecich. W tym celu powódka dokonała rezerwacji miejsc noclegowych oraz posiłków pensjonacie (...) prowadzonym przez pozwanego.

Spór w niniejszej sprawie sprowadzał się w pierwszej kolejności do kwestii, czy uiszczona przez powódkę na rzecz pozwanego kwota 4 525,00 zł miała charakter zaliczki czy też zadatku, w dalszej kolejności czy powódka dokonała skutecznego odstąpienia od przedmiotowej umowy, a ostatecznie przedmiotem rozstrzygnięcia Sądu było, czy uiszczona przez powódkę na rzecz pozwanego kwota podlegała zwrotowi, czy też zatrzymaniu przez pozwanego.

Zawarcie umowy nastąpiło w oparciu o ofertę przesłaną powódce przez pozwanego cena za pobyt wyniesie 475,00 zł za osobę dorosłą oraz dzieci w wieku powyżej 11 lat oraz 300,00 zł za dziecko w wieku 2 – 11 lat. Rezerwacja miała zostać dokonana po wpłacie zadatku w wysokości 50% wartości zamówienia. W treści oferty jednoznacznie wskazano, że warunkiem dokonania rezerwacji jest uiszczenie zadatku na poczet kosztów organizacji imprezy turystycznej. Powódka przyjęła ofertę pozwanego dokonując zapłaty na jego rzecz kwoty 2 715,00 zł w dniu 29 stycznia 2020 roku oraz kwoty 1 810,00 zł w dniu 2 marca 2020 roku. Łącznie zapłaciła na rzecz pozwanego kwotę 4 525,00 zł. W ocenie Sądu nie ulega wątpliwości, że wobec przyjęcia przez powódkę oferty pozwanego bez zastrzeżenia żadnych modyfikacji (co znajduje jednoznaczny wyraz w zapłacie na jego rzecz w dniu 29 stycznia 2020 roku kwoty 2 715,00 zł i w dniu 2 marca 2020 roku kwoty 1 810,00 zł) strony zawarły umowę na warunkach wskazanych w ofercie powoda. Z treści oferty jednoznacznie wynika, że strony umówiły się na zapłatę zadatku w kwocie odpowiadającej 50% ceny organizowanej imprezy. W ocenie Sądu brak jest jakichkolwiek podstaw do przyjęcia, aby strony zmodyfikowały na późniejszym etapie treść umowy, w szczególności, aby zawarcie w tytułach wykonanych przez powódkę przelewów i treści wystawionych przez pozwanego faktur stwierdzenia, że wpłaty obejmowały zaliczkę na poczet organizacji umowy. Podkreślić należy już w tym miejscu, że kwestia ta nie miała znaczenia dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, gdyż gdyby uznać hipotetycznie, że uiszczona na rzecz pozwanego przez powódkę kwota stanowiła zaliczkę, to wobec niewykonania umowy podlegałaby ona zwrotowi. W ocenie Sądu również przy przyjęciu, że kwota ta stanowiła zadatek, powódka uprawniona była do żądania jego zwrotu.

Wskazać należy, że stosownie do art. 394 § 1 kc w braku odmiennego zastrzeżenia umownego albo zwyczaju zadatek dany przy zawarciu umowy ma to znaczenie, że w razie niewykonania umowy przez jedną ze stron druga strona może bez wyznaczenia terminu dodatkowego od umowy odstąpić i otrzymany zadatek zachować, a jeżeli sama go dała, może żądać sumy dwukrotnie wyższej. § 3 cytowanego przepisu stanowi, że w razie rozwiązania umowy zadatek powinien być zwrócony, a obowiązek zapłaty sumy dwukrotnie wyższej odpada. To samo dotyczy wypadku, gdy

niewykonanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności albo za które odpowiedzialność ponoszą obie strony.

Na gruncie niniejszej sprawy niewykonanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności na skutek okoliczności za które odpowiedzialności nie ponosi żadna ze stron.

Wskazać należy w tym miejscu, że nie jest przedmiotem sporu fakt, że umowa nie została ostatecznie przez strony wykonana gdyż nie doszło do zorganizowania imprezy turystycznej dla klientów powódki w pensjonacie pozwanego, a zatem kluczową kwestią dla rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie było ustalenie która ze stron ponosi odpowiedzialność za niewykonanie umowy. Jak wskazano powyżej, zdaniem Sądu nie ponosi za niewykonanie umowy w niniejszej sprawie odpowiedzialności żadna ze stron. Irrelevantne dla oceny powyższej kwestii było oświadczenie woli powódki z dnia 10 marca 2020 roku powódka skierowała do pozwanego pismo, w którym zawarła oświadczenie woli o odstąpieniu od zawartej umowy z powodu sytuacji panującej w miejscu docelowym na mocy art. 47 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych i wezwała pozwanego do zwrotu spełnionego świadczenia w terminie 7 dni.

Zgodnie z art. 47 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach turystycznych podróżny może odstąpić od umowy o udział w imprezie turystycznej przed rozpoczęciem imprezy turystycznej bez ponoszenia opłaty za odstąpienie w przypadku wystąpienia nieuniknionych i nadzwyczajnych okoliczności występujących w miejscu docelowym lub jego najbliższym sąsiedztwie, które mają znaczący wpływ na realizację imprezy turystycznej lub przewóz podróżnych do miejsca docelowego. Podróżny może żądać wyłącznie zwrotu wpłat dokonanych z tytułu imprezy turystycznej, bez odszkodowania lub zadośćuczynienia w tym zakresie. Stosownie do art. 4 ust. 6 cytowanej ustawy ilekroć w ustawie jest mowa o podróżnym - należy przez to rozumieć każdego, kto chce zawrzeć umowę lub jest uprawniony do podróżowania na podstawie umowy zawartej w zakresie stosowania ustawy. W realiach niniejszej sprawy powódka nie była podróżnym, lecz organizatorem imprezy turystycznej, a tym samym podzielić należało stanowisko pozwanego, że odstąpienie przez nią od umowy było bezskuteczne, gdyż nie była ona uprawniona do złożenia oświadczenia o odstąpieniu od umowy w oparciu o przepis art. 47 ust. 4 ustawy o imprezach turystycznych i powiązanych usługach nie będąc podróżnym.

Kwestia ta pozostaje jednak irrelevantna dla oceny istnienia po stronie pozwanego obowiązku polegającego na zwrocie uiszczonego zadatku. Złożone przez powódkę oświadczenie o odstąpieniu od umowy, jak trafnie wskazuje pozwany nie wywarło żadnych skutków prawnych, tym niemniej impreza nie mogła zostać zorganizowana z uwagi na okoliczności, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności.

Wskazać należy, że impreza turystyczna, na poczet organizacji której powódka uiszczyła na rzecz pozwanego zadatek miała być zorganizowana w dniach od 10 do 13 kwietnia 2020 roku. Tymczasem z treści § 8 ust. 1 pkt 1 lit. k w zw. z § 2 ust. 1 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii (Dz. U. 2020.556) wynika, że w okresie od dnia 31 marca 2020 roku do odwołania ustanawia się czasowe ograniczenie prowadzenia przez przedsiębiorców (...) oraz inne podmioty działalności związanej z prowadzeniem usług hotelarskich w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników. Art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników jako usługi hotelarskie definiuje krótkotrwale, ogólnie dostępne wynajmowanie domów, mieszkań, pokoi, miejsc noclegowych, a także miejsc na ustawienie namiotów lub przyczep samochodowych oraz świadczenie, w obrębie obiektu, usług z tym związanych. Nie ulega wątpliwości, że działalność pozwanego, polegająca na prowadzeniu pensjonatu mieści się w kategorii pojęcia usług hotelarskich, a tym samym, że działalność prowadzona przez pozwanego w czasie, kiedy organizowana miała być impreza turystyczna stanowiąca przedmiot umowy stron działalność pozwanego uległa w myśl Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii ograniczeniu.

§ 9 ust. 1 pkt 2 Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 roku w sprawie ustanowienia określonych ograniczeń, nakazów i zakazów w związku z wystąpieniem stanu epidemii stanowi, że ograniczenie działalności

związanej z prowadzeniem usług hotelarskich w rozumieniu art. 3 ust. 1 pkt 8 ustawy z dnia 29 sierpnia 1997 roku o usługach hotelarskich oraz usługach pilotów wycieczek i przewodników polega na całkowitym zakazie w okresie od dnia 1 kwietnia 2020 roku do dnia 11 kwietnia 2020 roku prowadzenia działalności z wyłączeniem realizacji usług polegających na zapewnieniu miejsca zakwaterowania dla osób: objętych kwarantanną lub izolacją, wykonujący zawód medyczny lub w związku z wykonywaniem przez nie czynności zawodowych lub zadań służbowych lub pozarolniczej działalności gospodarczej lub prowadzenia działalności rolniczej.

Pozwany, wbrew spoczywającemu na nim w tym zakresie rozkładowi ciężaru dowodu nie wykazał, aby objęta umową stron organizacja imprezy turystycznej dotyczyła realizacji usług polegających na zapewnieniu miejsca zakwaterowania dla osób: objętych kwarantanną lub izolacją, wykonujący zawód medyczny lub w związku z wykonywaniem przez nie czynności zawodowych lub zadań służbowych lub pozarolniczej działalności gospodarczej lub prowadzenia działalności rolniczej, wręcz przeciwnie z korespondencji e-mail stron, charakteru oferty pozwanego i przedłożonych przez powódkę dokumentów wynikało, że impreza ta miała charakter stricte turystyczny. Tym samym stwierdzić należało, że w czasie kiedy planowana była organizacja umówionej pomiędzy stronami imprezy w stosunku do pozwanego obowiązywał czasowy zakaz prowadzenia działalności w postaci oferowania usług hotelarskich, a tym samym z uwagi na stan epidemii i wprowadzone w powołanym Rozporządzeniu Rady Ministrów restrykcje organizacja umówione imprezy turystycznej nie było możliwe.

Truizmem jest stwierdzenie, że żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności za zaistnienie stanu epidemii i wprowadzenie restrykcji uniemożliwiających organizację imprez turystycznych. Tym samym zastosowanie w niniejszej sprawie znajdzie cytowany już wyżej przepis art. 394 § 3 kc, zgodnie z którym w razie rozwiązania umowy zadatek powinien być zwrócony, a obowiązek zapłaty sumy dwukrotnie wyższej odpada. To samo dotyczy wypadku, gdy niewykonanie umowy nastąpiło na skutek okoliczności, za które żadna ze stron nie ponosi odpowiedzialności albo za które odpowiedzialność ponoszą obie strony.

W związku z powyższym roszczenie powódki o zwrot uiszczonego na rzecz pozwanego zadatku podlegało uwzględnieniu w oparciu o przepis art. 394 § 3 kc oraz przepisy powołane w treści uzasadnienia.

O odsetkach ustawowych orzeczono stosownie do art. 481 § 1 kc. Wskazać należy, że roszczenie o zwrot uiszczonego zadatku jest roszczeniem bezterminowym, a zatem spełnione powinno zostać, stosownie do art. 455 kc, niezwłocznie po wezwaniu dłużnika do jego wykonania. Pozwana skutecznie wezwała pozwanego do zapłaty pismem z dnia 8 kwietnia 2020 roku (wcześniejsze pisma kierowane były do pozwanego przed wejściem w życie Rozporządzenia Rady Ministrów z dnia 31 marca 2020 roku, a tym samym wówczas brak było podstaw do żądania zwrotu uiszczonego zadatku, gdyż brak było podstaw do przyjęcia, że umowa nie będzie mogła być wykonana z uwagi na niezawinione przez żadną ze stron okoliczności). W ocenie Sądu pozwany w toku normalnych czynności był w stanie dokonać na rzecz powódki zapłaty w terminie do dnia 13 kwietnia 2020 roku, co uzasadnia zasądzenie odsetek ustawowych od dnia następnego.

O kosztach procesu orzeczono na podstawie art. 98 § 1 kpc. Powódka wygrała proces w niniejszej sprawie w całości, a tym samym pozwany zobowiązany był do zwrotu poniesionych przez nią kosztów procesu w pełnej wysokości. Na sumę zasądzonych kosztów procesu złożyły się: opłata od pozwu w kwocie 400,00 zł, opłata skarbową od złożenia dokumentu potwierdzającego udzielenie pełnomocnictwa w kwocie 17,00 zł oraz koszty zastępstwa procesowego w kwocie 1 800,00 zł.

SSR Łukasz Roszkowski